

Erik Menveds Barndom.

Historisk Roman

af Bernhard Severin Ingemann.

(Fortsat.)

Anden Del.

Første Kapitel.

Det var endnu spag Morgenbæmring. I Højlofts-falen paa Helsingborg Slot gik den unge Hertug Valdemar og hans Drost frem og tilbage paa det blanke Flisegulv. Deres Rejseklapper laa, gennemtrufne af Søvand, paa en Bænk.

„Det var en haard Pust, naadige Herre!“ — sagde Ridder Ubbildgaard og gned sine Hænder. „Det var en Lykke, vi havde Algreven med! hvor drulken han var, bragte han os dog paa det tørre, som en brav Kar!“

„Den raa, vilde Søbjørn!“ — sagde Hertugen — „han havde nær forplumret os alle Ting. Til Søs er han ubetalelig; men paa Landjorden skal han aldrig mere sætte sin Fod ved min Side. Han var dog vel ædru, da vi gik i Land, og forstod min Mening?“

„Han gjorde ingen Indvendinger, min Hertug! og det lod til, han fortrød sine Dumheder. Det var godt, vi ikke brød med ham. Det er dog en Kar, man kan bruge.“

„Den forvovne Niels Ufred blev vel hos ham? Han er ogsaa god at have i Vaghaanden i denne Tid; men her vil vi ikke have de Karle med. Deres Ansigt er alene i Stand til at gøre os mistænkte.“

„Der kom ingen Sjæl i Land, min Hertug! Jeg gentog strengelig eders Befaling, at de straks skulde lette. Jeg hjalp Algreven med at stabe den norske Konges og Marstens Dage, og han forbandede sig paa, at han inden otte Dage skulde være ved Stockholm med de tredivede Hær-følskibe til Krigsfloket.“

„Godt, godt!“ — sagde Hertugen betænkelig. — „Var vi kun vel over den staaende Hærsejle! — saa har det ingen Nød — og det skal og maa lykkes. Naar Kong Magnus hører den store Plan, maa han gribe den og rætte os Haand. De dumme Børne-forlovelser og alle deres elendige Kunter skal ikke redde dem! Men hvor bliver man af!“

Det begyndte stærkere at dages. Den store Slotsfal vendte med den vestlige Side ud mod Haanden, og fra Søalen saa de Grevens af Tonsbergs Fribyterstrib, hvorpaa de var komne, løbe for en rask Sideløsting ud af Havnen. „Se! der sejler Algreven!“ — sagde Ridder Ubbildgaard. — „Det holder ham vist haardt at løbe fra en dansk Kyst uden Bytte. Men hvad er dette? der ligger en Smalle med blaa Sejl ved Broen. Den saa jeg ikke, da vi steg i Land. Det er ingen Staaing!“

„Gud Død!“ — udbrød Hertugen — „det er jo en Kongesmatte fra Drekrog. Man kan dog aldrig have fat efter os? Skulde Ridder Lade have ladet sig forbløffe og sluppet den fordomte Drost løs? Hvor bliver Slotsherren af? Ved du ham ikke lige, hvem vi var, og at vi straks skulde have Bedækning, som kongelige Gesandter?“

„Jo, Herre! og der var intet i Vejen; faa snart man hørte eders Raad, til Vagten og Hænderne for sig. Slotsherren var ikke opstaaet; men han vilde være her paa Njebstiftet.“

„Her er ingen Tid at spilde!“ — sagde Hertugen urolig. — „Saa vi ikke straks Bedækning, maa vi rejse foruden. Hestene ere vel paa rede Haand?“

„De staa færdige ved Slotstrappen, Herre! Men hør! der kommer man!“

De hørte en urolig Bevægelse paa Slottet; bevæbnede Folk løb frem og tilbage. Den store Sal havde paa den østlige Side Udflugt til Slotsgaarden. Der hørte de nu ogsaa Larm og gik uroligt til Vinduet. „Man luffer Slotsporten, Herre!“ — sagde Ridder Ubbildgaard — „og se! Gaarden er fuld af Krigsfolk!“

„Guds Død! hvad betyder dette? ere vi forraabte?“ — udbrød Hertugen. — „Kom, Tuso! her maa vel være en Udgang. — Vi maa horte!“

Der var fire store Døre paa Salen. To af dem fandt de tilspærrede. De gik til den tredje. Den var ikke laaset. De aabnede den hastig; men udenfor stode seks bevæbnede Mænd af Borgens Besætning med det danske Vaaben paa deres Hjalmskud.

„Her kommer ingen ud!“ — lød dem en barsk Stemme i Møde. De ilede forfærdede til den fjerde Dør; men inden de naaede den, aabnede den, og Drost Peder stod for dem tillige med Ridder Thorsensøn og Hr. Rimaarbsøn, ledsagede af en aldrende Herre i dansk Ridderdragt og med Slotsherren paa Helsingborg. Tolv bevæbnede Ryttere fulgte ham.

„I Kongens Navn! eders Vaaben, mine Herre!“ — sagde Drost Peder rolig. — „I ere vore Fanger.“

„Hvad! Hoorleds?“ — raabte Hertugen og stampede i Fliserne. — „Hvem formaster sig til at fængsle Hertug Valdemar?“

„Jeg, Drost Peder Hessel, og disse danske Riddere, i eders Herres og Konges Navn.“

„Jeg tender eder ikke. I har ingen Magt over en Hertug af Blodet og en fæl, kongelig Lehnsmænd.“

„Saa tender I dog vel Kongens Haand og Segl, højskaarne Herre!“ svarede Drost Peder og rakte ham sin Fuldmagt.

Hertugen gennemførte den med harmginstrende Sjæle. „Det er ulovligt!“ — raabte han — „det strider mod Rigets Ret og Døle: jeg er ikke anlagt paa noget Herredømmet eller Landskaping. Jeg gør formelig Indsigelse mod denne Handling, som vilkaarlig uretmæssig. I er mit Vidne, Slotsbefalingsmand! jeg erklærer denne Fuldmagt for ughldig. Jeg vil forbyde for Land og Rige, at jeg tilintetgør den.“ Med disse Ord gjorde han en Rist i den kongelige Fuldmagt og kastede den til Jorden. „Som Kongens Frænde og Hertug af Sønderjylland befaler jeg nu“ — vedblev han med fyrstelig Herfærdighed — „at I straks fængsler denne formastelige Herre, der vover at misbruge den kongelige Myndighed til lovløs Anmasse.“

Slotsherren saa betænkelig snart paa Hertugen, snart paa Drost Peder og syntes vis om hvad her var at gøre. Thorsensøn stode harmfuld sit Sværd med Fliserne, og Rimaarbsøn gjorde Mine til at tale; men Drost Peder

forekom ham. „Om denne Handling er retfærdig eller ej“ — tog Drost Peder — „og om Kongen er berettiget til at lade denne højskrælle Herre fængsle, for end han er anlagt for Landskaping — det er her ikke Spørgsmaal om; det maa Kongen selv forføre. Min Fuldmagt og det kongelige Bud har I set; det lader sig ikke tilintetgøre, og i Kraft deraf fordrer jeg Kongens Villie ufor-tøvet og uden Indvending aflydt. Vil I ikke godvillig overrække mig eders Vaaben, mine Herre! nødes jeg til at bruge Magten.“

Drost Peder's rolige og bestemte Fremfærd forvirrede Hertugen og overvandt nu enhver Betænkelighed hos Slots-herren. „For Njebstiftet maa I finde eder i Nødvendigheden, højskaarne Hertug!“ — sagde denne alvorlige Herre høfelig, idet han selv bøjede sig og optog den kongelige Fuldmagt. „Maaske det er en Vilfarelse, og eders Ret-færdiggærelse skaar eder da frit for, saa vel som eders Tillid til denne Herre, hvis han har misbrugt den kongelige Myndighed. I dette Njebstiftet er han i fuldgodlig Besiddelse deraf og maa adlydes.“

Hertugen staa Røder og overtalte Drost Peder sit Sværd uden at se paa ham. Ridder Ubbildgaard fulgte sin Herres Eksempel, og de forbitrede Statsfanger sagde nu intet Ord mer. Paa Slotsherrens høfelige Spørgs-maal, om de høje Herre ingen Forstrifning ønskede, inden de gik om Bord igen, rystede Hertugen harmfuld paa Hovedet. Han gjorde derpaa Mine til at gaa. En tæt Kreds af Ryttere indesluttede de tvende vigtige Fanger. Drost Peder og hans ledsagere hilsede høfeligt Slotsbe-falingsmanden, som tilbageleverede Drostens den sønder-revne Fuldmagt og ledsagede dem alle til Skibbroen. Jorden Solen endnu var opstaaet, sejlde Drost Peder for fulde Sejl med sine vigtige Statsfanger mod Sjælland.

De oprørste Lanseknægte fra Hlynderborg vare over-leverede til Slots herren paa Helsingborg, der paa et andet Sted beføjede dem bundne til Drekrog. Hermed havde Claas Stimen hast fuldt op at tage Vare. Han betrag-tede nu sin Herre med stolt Glæde, men vogtede sig dog vel for at trænge Fangerne med nogen overmodig Mine. Rid-der Thorsensøn og Hr. Rimaarbsøn rystede Drost Peder trofast i Haanden og priste hans Lykke, da de et Njebstift stode ene hos ham ved Koret.

„Men harmeligt er det dog at være paa farlige Øven-tyr med jer“ — brummede Thorsensøn: „for end jeg faar Lejlighed til ordenlig at bruge mit gode Sværd, har I med Sværdet i Balgen ubrettet langt mer med et Par Ord.“

„Eders gode Sværd kan vi maaske alt for snart trænge til“ — svarede Drost Peder med dæmpet Røst. — „Det er et større Voveskifte, vi har rakt Haand til, end maaske nogen tror.“

Der blev nu ikke vekslet flere Ord mellem de alvorlige Riddere. Deres fyrstelig Statsfanger værdigede dem ikke et Ord. Med hjulst Forbitrelse fandt han sig i sin Stæbne; ved sin Medfanges Side gik han op og ned ad Dækket med en Mine, som han var Herre paa Skibet; tilfældt syntes han endogfaa munter og ligegyldig; men Drost Peder bemærkede ofte et Udbrud af hævnerrigt Haad i hans Blik, som satte ham i en højt alvorlig og betænkelig Stemning. Den aarvaagne Drost sad selv ved Koret, da han altesaa de mørke Taarne paa Hlynderborg. Han faldede et vemodigt Blik op til det lille Taarnvindue, hvor han om Natten havde set Lyset blinke. Vinduet var lukket og syn-tes indvendig indhyldet af et mørkt Tæppe. Den hele mag-tige Borg, som han denne Gang agtede at betrede, laa i den rolige Foraars Morgen halv indhyldet i Taage og syntes ham dunkel og gaadeful, som hans Fremtid og det ulukkelige Fædrelands Stæbne.

Snart var det bekendt over hele Landet, at Hertug Valdemar og hans Drost vare førte fangne til Sjælland. Dette dristige Strid af Kongen og hans virksomme Mænd, slog de misfornøjede Adelsmænd med Forsættelse, og det syntes nu som selv de forvovneste Lehnsmænd havde tabt Modet til at trofse Kongemagten eller tænke paa farlige Foretagender mod Riget og Kronen. En stor Del af den mægtige danske Adels saa vel som mange fremmede Ryttere forsøgte i Mindelighed at bilægge denne farlige Stridighed mellem Kongen og Hertugen og ubdirte den unge, mislebede Herres Befrielse af Fængslet; men den ene Maaned gik efter den anden, og der kom intet Forsig i Stand. Kongen drog om Sommeren som sædvanlig om i Riget og til-bragte Vinteren paa Ribehus. Drost Peder, hed det, var i stor Ansæelse, og de Betingelser for Hertugens Fribed, Drostens og den gamle, strenge Ridder Jon ansaa for nød-vendige til Kronens Sikkerhed, tvivlede man med Rette paa, at den unge, trodsige Hertug vilde underkaste sig, saa længe han kunde stole paa sine mægtige Forbindelser baade i Riget og udenlands.

Det var en af de sidste Dage i Mars 1286. Den fangne Hertug og hans riddelige Medfange, Drost Tuso Ubbildgaard, fæde om Eftermiddagen lige overfor hinanden ved Skibstrættet i et dunkelt Taarnkammer paa Sjælland Slot, hvor de nu saaledes havde tilbragt tre skønne Som-mermaaneder og over seks lange Efteraars- og Wintermaa-neder. De bleve bevogtede strengt, men uden Haardhed og med al den Agtelse og Udmærkelse, som saa anselige Statsfanger kunde fordr. De fæbnede ingen af de For-nsønderheder og Smaabehageligheder, som paa dette afides Sted kunde erholdes, og som kunde forundes dem uden Fare for, at de skulde undvige eller vedligeholde nogen For-bindelse med deres Venner og Tilhængere. Hver af de fangne Herre havde sit eget Værelse; men det var dem ikke forment at være hinanden til Selskab, og deres Værelser stode i Forbindelse ved en Dør, som de selv raadede for. De snævre Taarnkamre holdtes rene og luftige og saa varme, som Fangerne selv ønskede det. Kamrene vare for-synede med alle haand Vokst til deres Vedkommelighed, desuden med adskillige Slags Brædspil og nogle haandfæv-ne Krønitter. Et Par Hommelbøger og nogle andre Op-byggelseskristfer sandtes der ogsaa tillige med en Lyre, en Davidsharpe og flere slige Ting, der kunde lette dem Fangenkabet og forkorte dem Tiden. Men Lys og Stride-tøj var dem forment, og de faa intet Menesse, uden den bøde Taarngemmer, der aldrig talte et Ord, naar han op-varlede dem, og den strenge Slotsfoged Pool Hvit selv.

Han beføjede dem daglig paa ubestemte Tider, og han beg-aldrig fra deres Side i den Time, naar de daglig havde Tilladelse under hans Bevogtning at bevæge sig i fri Luft i Slotsgaarden. Hver Dag bragtes deres vel tilladte Spise dem paa Sølvfade, og enhver Aarstids mest ubsjæge Frug-ter prydede altid deres enlige Bord. I Haanden paa deres Sølvintande var som oftest en frist Blomsterloft anbragt, selv i de strengeste Wintermaaneder; men hvo der viste dem denne venlige Opmærksomhed, havde det endnu ikke været dem muligt at opdage.

For dog at give deres ensformige Liv nogen Foran-bring, stiftede de til at være Gæster hos hinanden, og denne Dag var Drost Tuso Ubbildgaard Værten. Middags-bordet var afdækket; men Vintanden og to Sølvbægere stode endnu paa Bordet.

„Nu, munter, min ædle Gæst!“ — sagde den artige Ridder. — „Er I ked af at gøre mig mat, saa lad de dumme Brifter staa! og lad os heller drikke et Væger sam-men endnu! Vinen er fortræffelig. Havde vi nu kun et Par smukke, muntre Smaafiger her til Selskab, vilde vort Fangenkabet ikke forekomme mig som saa stor en Ulykke. Hvo ved, fra hvilken dejlig Haand disse smukke Blomster b-standig bringes os, og om ikke en af os har gjort sin Lykke her blandt de vandre Tærner og Fædeburpiger!“

„Du har et lykkeligt Sind, Tuso!“ — svarede Her-tugen — „men jeg misunder dig det ikke. Naar du kun ikke faarner Vin og letfærdige Kvinder, tror jeg, du gerne kunde være lykkelig i Helvede selv. Der var dog en Tid, Tuso! da du delte mine stolte Drømme“ — og vedblev han efter et taanfuldt Ophold og tattede Statbritterne over Ende — „selv i vore letfindigste Galaber glemte du ikke, at du var en forurettet fyrstelig Ven og skulde virke med ham for det største, man kan attraa. Du var indviet i mit Livs store Hemmelighed, du havde dit Hoved stolt med mig over Hoben og foragtede Dufferne, vi legede med, hver Gang du tænkte paa, hvad ogsaa du kunde udrette, naar Hertug Valdemar en Gang bar sin store Oldfaders Sejerkrone.“

„Tro ikke, jeg har glemt det endnu, ædle Herre!“ — svarede Ridderen — „men hvad nyiter det at græmme sig bleg og mager her mellem disse tykke Mure, hvor vi dog intet Strid kan gøre mod Maalet!“

„Kæmpetridt kan vi gøre her, Tuso! Jeg har maaske i dette snævre Rum allerede gjort et vigtigere Strid, end om jeg havde fæstet fri midt i den karmende og gøglende Høfeden. Læs om de største Mænd i Krøniten, og du skal se, hoorledes de begrode sig i Færd og enformige Huler, for at prøve sig selv og deres Kræfter i Løndom, inden de begyndte paa en Tid, som skulde forbyde Efter-lægt og mindes gennem Aarhundreder!“ Naar du har sovet her og drømt om Hvas og Tant og smukke Piger — har jeg vaaget mangen Nat hist inde i min Hule. Den store, mægtige Tankverden var opladt for mig i mit Fæng-sel, medens de forgangne Tiders store Aander vare mig nær.“

„Kors bevare os, ædle Herre, er I bleven en Aand-seer! Saa er det intet Under, I er bleven saa bleg og mager. Slig Rattedaagen og slige Grublerier ødelægger eders Sundhed og bringer eder dog ikke et Strid videre. Hvad har I da ubentst! og hvad er Frugten af saa farlig en Anstregelse? I er bleven mig saa alvorlig og høfidelig som en forfattet Klerk, og jeg tender eder næppe mer.“

„Men du og Verden skal lære at kende mig!“ — sagde Hertugen — „nu tender jeg først mig selv, og nu ved jeg, at jeg før var en letfindig Gæst. Glendige, trodsige Drengestreg var det, at jeg vilde unddrage mig Tyrans-nens Formynderskab og kævles med min mægtige Under-trykker om Smaa-Der og usle Mynt-Retigheder, naar jeg havde en Krone for Nje. Dumt, umaadelig dumt var det, at jeg lod mig forlede af big og de andre ubetænksomme Herre til at gøre Forbring paa Land og Rige, før end jeg var vis paa, at jeg var Folkets aandelige Herre.“

„Jeg forstaa eder ikke, ædle Herre! et aandeligt Herredømme er det jo ikke, I kan attraa; det maa vi over-lade til Klerker og Pæde. Men I har Ret: til at staa Sjæl-ret af Haanden paa en Tyrant der bevogtes af stærke for-blindede Slaer, der til behøvede I vistnok en Hjelphere-stad og en Hær. Det var unægtelig en Fejl, at I for til-lig ræbede, hvad I har i Skjoldet, og gav Modfams-berne Vaaben i Hænde mod eder, uden I selv var til-strækkelig rustet.“

„Det var min mindste Fejl, Tuso! og den har jeg længe not afskødet inden disse Mure. Min største For-bindelse var, at jeg indbildte mig, der gaves et virkeligt Herredømme over et Folk, naar det ikke frivillig havde valgt og skjødet sin Herre, og at en Krone kunde vindes, som en Borg eller et højt Stykke Land, dristigt Helle-mo og fremmede Hæere, saa længe det Folk, jeg vilde beherske, endnu havde Gnist af Mand og Kraft, og jeg ikke først havde bundet de Sjæle, hvis Herre og Konge jeg vilde være i Sandhed.“

„Det er Sværmeri, ædle Herre! det er Følger af Fængselsluffen, uibig Rattedaagen og Mangel paa Be-vægelse. Hvad tror I, den store stupide Folkemasse be-tymer sig om sin Herres indre Væsen og Værd? Den, der har Magten og Myndigheden, adlydes af Hoben; den Herre, der har de største Hæere og kan svinge det længste Sværd over Folkens Hoveder, ham kalde de gerne deres Konge og hjertenselkede Fader, naar han kun ikke lægger højere Statter paa, end hans Formænd, og nogenlunde holder over Lands Lov og Ret.“

„Nej, Tuso! nej!“ — tog den blege, alvorlige Hertug heftig Ordet igen — „den uflage Foragt for Fjollens og Folkeand har mislebet de største Herfæraander i Verden. Et saadant blot ubvortes Herredømme, der ikke har sin Rod i Folkens dybeste Hjertegrund og ikke knytter sig til store Folkeminder og Heltensnavne, er usikkert og foragteligt, om det saa strakte sig over en Verden; det er en Throne, bygget i Luft af Hovmod og dum Forføngeligheds Dunstfær. Et Vindpust kan bortveje den, og den første, frie, kraftige Mand, der rejser sig hos et saaledes undertrykt og af plump Legemskraft behersket Folk, er mægtig til at omstyrte en saadan Staggelunge med alle hans aandelige Hæere.“

„I forbaser mig, ædle Herre! hvor har I al den nye Bisdom fra? — Jeg maa dog næsten tro, I har pletet Omgang med Aander eller sligt Galstak.“

„Kom! du skal se mine Aander!“ — sagde Hertugen og rejste sig. — „Jeg skal vise dig, at jeg ikke er den

første, som indenfor disse Mure har tænkt alvorligt over Folkens og Herfærenes Vilskaar!“

„Sjælland har vel før indekøbtet vigtige Statsmænd“ — sagde Ridderen — „men jeg tvivler dog paa, at nogen af dem har delt eders nye, besynderlige Synsmaade. Den mærkeligste, jeg ved, der har beboet dette Statsfængsel, var den rasende Bisshop Valdemar, der stræbte Sjette Knud og Valdemar Sejer efter Riket og Kronen og endte som en vanddigg Helgen i Locum Kloster.“

„Det er vel muligt, at han blev affindig tilfældt“ — svarede Hertugen — „men hvad der har gjort andre af-sindige, kan maaske gøre os kloge. Du har gættet rigtigt, Tuso! Jeg har faaet mit Sovokammer i den Fængsels-celle, hvor hin ulykkelige Bisshop af kongelig Væst og Sind sad lænket til Blotken og gav sin Harmne Luft i Forbandelser over Verden og Menneskene; men at han ogsaa har haft lyse Njebstifte og mangen Gang har stuet Klarene hen over Verden og dens blinde Beherstere, end maaske nogen drøm-te om, det skal jeg vise dig Mindesmærker om, som maaske aldrig før min Tid noget Menneske har set.“

De vare traadte ind i Hertugens snævre Fængsels-kammer, som vendte ud til Slotsgaarden med et lille Gittervindue atten Alen fra Jorden. Her stod endnu en Blot med en rusten Vøjele og en svær Jernkrante, der var fast-gjort i Muren. Ved Siden af Vanten laa der en stor, opreden Gulosten, som syntes at være brugt til at sparre Døren med indvendig. Disse sørgelige Efterladenskaber fra dette Fængsels ældre Beboere vilde Slotsfogden have bortfjærnet; men Hertugen havde udtrykkelig ønsket at be-holde dem, da han hørte, hvilken mærkelig Frænde de mindede ham om. Paa de smudgede Mure saa man mang-faldige Ridser, der lignede Runer og østerlandsk Cifre-Hertugen pegede derpaa; men det begyndte at mørknes, og det var ikke muligt at stjæle noget tydeligt Strifttegn; des-uden syntes Ublægningen af disse Indstrifter at ubordre en Lærdom, som herken Ridder Ubbildgaard eller hans fyrstelige Herre besad.

„Er det Bisdomsbogen, I har læst i om Natten, ædle Herre!“ — sagde den lyttige, unge Ridder — „saa maa I være bleven bandst af sprænglerd i en Høst, og saa maa I have laant et Par Sjæle hos en af de venfælelige Ugler eller Rætte, der dog af og til gør jer deres flidige Opvartning gennem Gitteret. I denne Krog skal I ikke engang ved højlys Dag være i Stand til at kende et X fra et U, om I aldrig har saa klarset.“

„Du har gættet rigtigere, end du tror, Tuso! Bis-domsfuglen selv har her med sine Jidsjæne været en Lygte paa min forvildede Sti.“ Med disse Ord aabnede Her-tugen en Kasse, der ellers tjente ham til at gemme Sto-tøj i. „Se her!“ — sagde han og fremtog en stor, tam Taarnugle med skønne, gulvulge Fjer og med et Par usæd-vanlig lysende Sjæle.

„H, Herre!“ — sagde Ridderen og sprang tilbage — „det er jo den affyrlige Strighals, som man talder Lighanen; hvad vil I med den? den er ikke værd at have til Gæst, og Pokker skulde være ved den! Har I ikke hørt, at der altid skal komme Lig i det Hus, hvorpaa den sæt-ter sig?“

„For mig maa der gerne komme Pest paa Sjælland, naar vi først er vel herfra!“ — sagde Hertugen. — „Men jeg og Lighanen er nu gode Venner, som du ser. En Nat, som jeg laa baagen i mine urolige Tanter, saa jeg disse Sjæle sue mig i Møde hist fra Kanten paa Muren. Jeg blev forfærdet, og det var mig, som der stod en Djævel og stirrede mig med gloende Sjæle gennem Sjælen i den taufe, hemmelighedsfulde Nat. Jeg sprang op og saa min Vilfarelse. Men i det jeg nærmede mig for at gribe den ubudne Nattegest, drejede den de funklede Sjæle mod Mu-ren; et Glimt af Maanestinnen faldt i det samme herind, og om det var Fuglens Udsjæne eller Maanestinnen, der op-lyste Muren, ved jeg ikke; men jeg blev en dunkel Strift var, før jeg dog ikke kunde læse. Jeg lagde vel Mærke til Stedet. Jeg satte min Fange der i Kassen og sov ind. Men næste Morgen tidlig undersøgte jeg Muren og Strif-ten. Naar Morgenjolen sinner herind, kan den læses et Njebstift. Det er Latin, og det har kostet mig stor Møje at læse og forstaa det. Du ved, vi drev det ikke vidt med den høfelige Klerk, der skulde gøre os til boglærde.“

„Hvad sit I da ud af de Krageletter? højskaarne Her-re!“ — spurgte Tuso. — „Men kast dog den affyrlige Lighane ud af Gitteret! den glør jo paa os, som den vilde hakte vore Sjæle ud for den Bisdom, den har lært jer.“

„Nej, denne kloge Fugl skal nu være min Staldbroder i Lykke, som i Ulykke!“ — sagde Hertugen, i det han klap-pede Fuglen venlig og satte den tilbage i Kassen — „vil den forkynde Død, skal det være for vore Fjender!“

„Men hvad læste I da? Herre!“ — spurgte Ridder Ubbildgaard ivrig.

„Jeg læste mange gruelige Ord, som jeg ikke vil næv-ne: de har mangen Gang bragt Gaaret til at rejse sig paa mit Hoved; men et Ord staaar der, som har sagt mig, hvor-for jeg er kommen her, og hvad jeg har at gøre i denne for-underlige Verden. Du, som drømte om en Throne og op-vaagnede i Værter! — staaar der — grib det Spir, som tvinger Aander! og din Krone skal lyse som Solen!“

(Fortsættes.)

B. S. Ingemann: **Valdemar Sejer.** Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom. Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid. Omslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse, 3 Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20. DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.